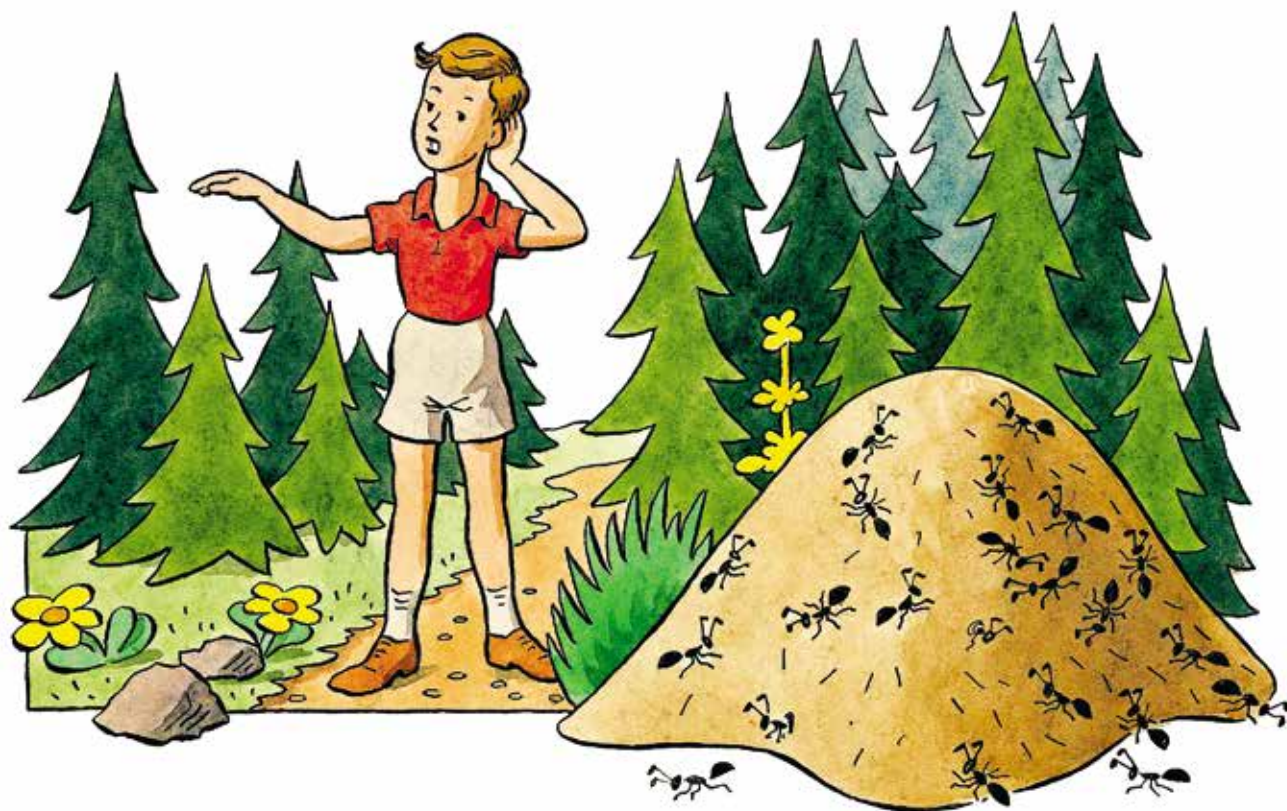

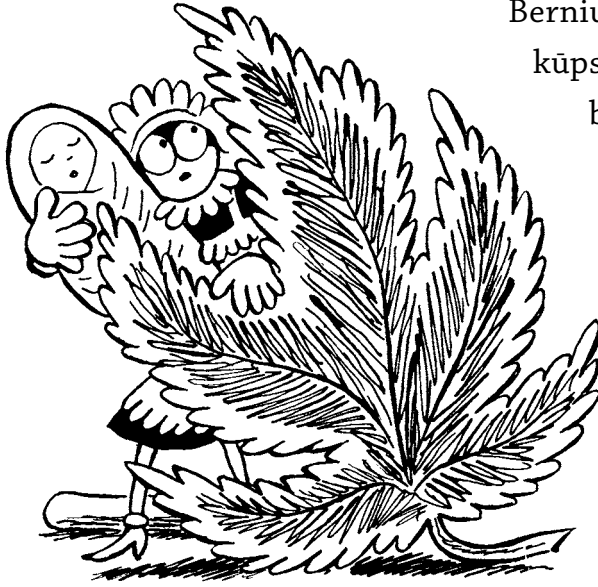
PIRMIAUSIA APIE VIENĄ BERNIUKĄ, KURIS ĖJO PER MIŠKĄ

Miško takeliu ėjo berniukas, – net nežinau, kuo jis buvo vardu, – ir kažką švilpavo. O ką jis švilpavo – taip pat neišmanau. Skambėjo maždaug taip: „Fi-fiu-fiu-fiuuu!“ Nežinote, kokia tai galėjo būti dainelė?

Berniukas tikriausiai taip ir būtų sau švilpavęs iki pat pamiškės, bet staiga į jo dainelę kažkas įsiterpė. Štai taip: „Ššš-šš-ššš-šš.“ Lyg lietus būtų lijęs.

Gal iš tikrųjų lyja? Berniukas ištiesė ranką ir pažvelgė į dangų. Kur tau! Dangus buvo plynas kaip naujo sąsiuvinio lapas, o ant rankos nekaptelėjo nė lašelis.

Tačiau vis tebebuvo girdėti: „Ššš-š-ššš...“ Kas čia galėtų būti, iš kur šis garsas? Aha, iš kairės... iš tos krūvelės po medžiu, štai čia – vaje, tik pa-žiū-rė-kit!

Berniukas nustebęs išplėtė akis. Po egle
kūpso aukštas aukštas skruzdėlynas,
beveik aukštesnis už patį
berniuką, o ant jo knibždėte
knibžda skruzdėlės – net
šnara. Tik ir girdėti: „Šššš...
ššš... ššš...“

Jų buvo devynios
galybės, net akys raibo.
Viena skruzdėlė bėga šen,
kita ten, visos kažką neša,
kažką dirba. Tik pažvelkite
į aną skruzdėlytę, tempiančią

į skruzdėlyną mažą permatomą akmenuką! Kur taip skubi su tuo lobiu?

Gal manai, kad čia deimantas? O gal nori juo įstiklinti langus?

Tik pažvelkite čionai! Šita skruzdėlė, be abejo, auklė. Neša lėliukę, mažą
skruzdžių vaikutį, susuptą į patalėlius, prieš saulutę pasišildyti. Stumčioja
sudžiūvusį lapą ir nežino, vargšėlė, kaip išlįsti. Suk labiau į kairę, auklele!
Ten geresnis kelias. Arba lįsk pro apačią!

Na, o čia? Trys stipruolės skruzdėlės
tempia į skruzdėlyną negyvą širšę, bet
kažin ar nutemps. Išties, ko tik neišvysi,
atsidūręs prie skruzdėlyno!

APIE ROGUTES SKRUZDĖLYNE IR TUŠČIĄ DĖŽUTĘ

Ūmai pasigirdo šauksmas, kad net spygliai nuo skruzdėlyno pabiro:

– Atsargiaaaaaaii!

Berniukas skubiai apsidairė į visas puses, kas čia galėtų šaukti, bet niekur nieko nepamatė. Tuo pat vėl nuskambėjo:

– Atsargiaaaaaaii, atsargiaaaaaaii! – net spygliai nuo skruzdėlyno biro.

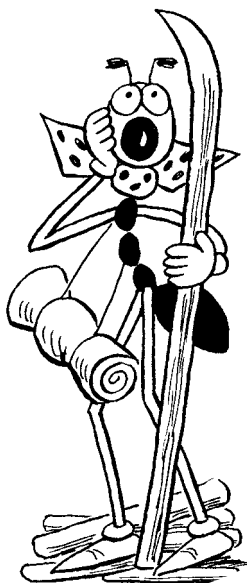
Kas gi čia dabar? Gal kas bėga keliu? O gal per mišką skuodžia? Berniukas atsitiesė ir apsižvalgė į visas šalis. Bet kai atsitiesė, tas pats balselis labai tyliai sucypė:

– Atsargiaaaaaai!

Betgi čia kažkas skruzdėlyne šaukia! Iš tikrųjų – šaukė skruzdėlyne. Jo viršuje stovėjo skruzdėliukas su skaryte ant kaklo ir ryšuliuku ant nugaros. Rankoje jis laikė lygų, blizgantį kaip veidrodis spyglį ir visa gerklę plyšojo:

– Atsargiaaaaaaii, iš kelio, atsargiaaaaaaii!

Ir, dar niekam nespėjus jo sudrausti, atsisėdo ant spyglio ir linksmai nučiuožė žemyn kaip rogutėmis. Kelyje jam pasimaišė kažkokios dailidės, nešantys į skruzdėlyną rąstą. Skruzdėliukas trenkėsi į juos, rąstas iškrito, dailidės pargriuvo. Tačiau padauža, nieko nepaisydamas, vėl užsoko ant spyglio ir nušvilpė su savo keistomis rogutėmis žemyn. Vaje, kaip jis vinguriavo leisdamasis!

Ar atspėsite, kas ten buvo? Kas gi kitas, jei ne Skruzdėliukas Ferda!

– Tai bent gražus skruzdėliukas! – sušuko berniukas, plodamas iš džiaugsmo rankomis. – Pasiimsiu jį namo!

Jis paėmė skruzdėliuką ir atsargiai įkišo į tuščią degtukų dėžutę.

„Laikysiu jį tarp savo žaislų gražiame aptvarėlyje ir prisijaukinsiu!“

Ir sugalvok tu man tokį dalyką! Bet čia dar ne viskas! Paklauskite, kas dar šovė jam į galvą!

„Pasiimsiu skruzdėliuką į mokyklą, o jis ten ropinės suole. Mokysis kartu su manim, gal net pasakinės man.“

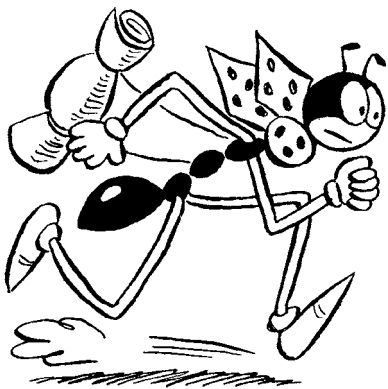
Ak, tu išdykėli! Mokytojas, aišku, nepagirtų už tokius dalykus! Bet ką jis padarys? Kaipgi jis pamatys skruzdėlę?

„Pastatysiu skruzdėliukui namelį iš popierinės dėžutės ir nešiosiuosi ant peties, – svajojo toliau berniukas. – Draugai man šauks: „Ei, tau ant peties kažkokia dėžutė!“ O aš jiems atšausiu: „Kokia dėžutė, ten dresuotas skruzdėliukas!“ Tai visi stebėsis!“

Dievaži, kas dar būtų šovę tam vaikui į galvą, bet staiga jis pamatė, kad jau nebetoli namai ir kad sode Slavekas, Hana ir Zdenda kažką dalijasi. Kažką raudoną. Pasirodo, jie turėjo pilną puodelį žemuogių. Jam taip pat davė. Jeigu berniukas noris, galės rytoj eiti su jais uogauti. Ančka Latalova nuvesianti, ji žinanti, kur žemuogės sirpsta.

Tik suvalgęs visas uogas, berniukas atsiminė nuostabųjį skruzdėliuką ir atidarė degtukų dėžutę.

Bet Skruzdėliuko Ferdos joje nebuvo.

KAIP FERDA NETURĖJO SKĖČIO IR KAIP SRAIGĖ BARĖSI

Tiesą sakant, ko gi jam dėžutėje tūnoti?
Kuriems galams? Jūs dar nepažįstate
Skruzdėliuko Ferdos. Visą kelią jis dairėsi, kaip iš
dėžutės pasprukus. Pavyko jam nepastebimai išlįsti
kaip tik prie sodo tvoros. Nukritęs ant žemės, pašoko
ir skuodė tolyn. Nesidairė nei kairėn, nei dešinėn, o tik dūmė,
net ryšulėlis ant nugaros šokinėjo.

Bet ūmai – kapt, kapt! Ferda apmirė. Aplink jį ėmė kristi lietaus lašai.
Nukritęs ant žemės, kiekvienas lašas ištikšdavo kaip fontanas.

Prasidėjo smarki liūtis.

Kapt! – ir Ferda guli ant žemės. Tai bent lašas! Skruzdėliukas spurda,
bejėgiškai mataruoja kojomis ir spjaudo vandenį. Bet vos atsistoja, – kapt! –
naujas lašas tvoja į nugarą, kad net dukart kūliais persiverčia.

Kai paskui visas sulamdytas atsisėdo ir pasitrynė akis, pamatė priešais
namą. Ant lentelės buvo parašytas jo šeimininkės vardas: „Sraigė“.

– Puiku, – tarė sau Ferda. – Ten pasislėpsiu. Gal šeimininkė įsileis.

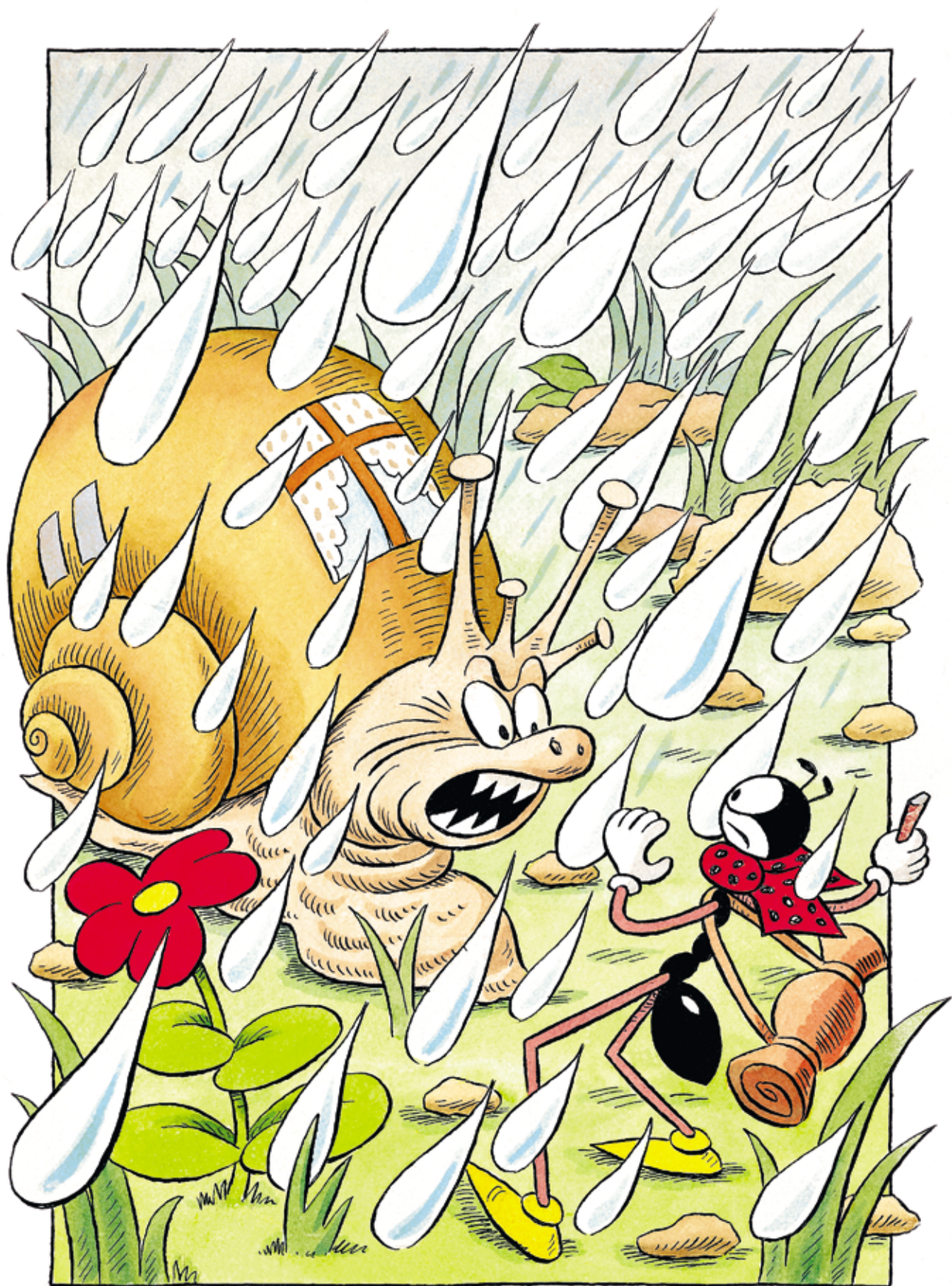
Sulig tais žodžiais pamažėle pabarbeno į duris vienu pirštu, bet niekas
neatidarė. Tada pabandė

pabarbenti dviem pirštais,
bet vėl niekas neatidarė.

Paskui pabeldė visais
penkiais ir paprašė:
– Šeimininkėle,
atidarykite, čia labai lyja!

Bet vėl niekas
neatidarė.

„Šeimininkė turbūt užmigo. Reikia pažadinti“, – nusprendė pagaliau Ferda ir ėmė belsti į duris kumščiais.

– Šeimininkėle, šeimininkėle! – šaukė ir beldė į duris, kad tos net subraškėjo. Gal dabar atidarys?

Kad jūs būtumėt matę, kas atsitiko! Namelio priekis pakilo ir išlindo raguota Sraigės galva.

– Ak tu padauža, naktibalda! – pratrūko Sraigė. – Tu, plėšike, permirkusi kempine, tinginio panti! Nešdinkis iš čia, kitaip šauksiu pagalbos! Kaip drįsti brautis į svetimą trobą? – plūdosi Sraigė, net seilės tiško jai iš burnos.

Ji dar norėjo pasakyti Skruzdėliukui: „Tu, purvina bjaurybe!“ Bet vos tik pravėrė burną, kaptelėjo toks didelis lietaus lašas, kad ji užsikosėjo, įtraukė galvą į namelį ir daugiau nebepasirodė.

Ferda liko sėdėti prie Sraigės namelio kaip šlapia višta. Vandens prižliaugė už kaklo, į batus, į ryšulėlį, per kojas lyg žaisdami ritosi lietaus lašai.

– Palauk, aš tau parodysiu! – pagrasė jis Sraigei ir susiruošė eiti toliau.

Staiga už dviejų žolių pamatė po akmenuku įdubą, lyg tyčia paruoštą peršlapusiam Skruzdėliukui. Ilgai nedvejojęs, šmurkštelėjo vidun. Nors ten buvo tamsu, bet užtat sausa ir šilta.

Ferda padėjo galvą ant ryšuliuko ir išmiegojo visą naktį kaip negyvas.

APIE TAI, KAIP SRAIGĖ ŠIRDO DAR LABIAU, O ŠOKLYS JAI ŠAUKĖ: „KO TAIP SKUBATE, TETULĖ?“

Ak, kaip nustebo Skruzdėliukas, rytą atsibudęs! Graibėsi aplink ir negalėjo susigaudyti, kur atsidūręs. Kai iškišo galvą laukan, buvo jau įdieniojė.

Čirškė žiogai, skraidė žydros ir žalios musytės, šoko gražūs vabaliukai, šalimais šypsojosi gėlytė, o prie akmens saulės atokaitoje spindėjo Sraigės namelis. Sraigė dar miegojo ir knarkė, net langai drebėjo.

Ferdai iš džiaugsmo akys sublizgo.

– Dabar aš ją nubausiu, – tarė sau.

Pasišaukė vorą, kuris buvo išraizgęs ant gretimo krūmo voratinklį, pakuždėjo jam kažką, ir garsusis virvių sukėjas kaipmat atkurnėjo su storomis virvėmis.

– Pakaks? – paklausė.

– Pakaks, – atsakė Ferda, paėmė virves ir greitai pririšo sraigę prie erškėčio, kad nepabėgtų.